дҰҰа¬ЈаӯҚа¬Ўа¬ҫа¬ёаҖ а¬ёа¬ҫа¬№аҒ

а¬¬а¬Ёа¬ҫа¬®

а¬“а¬Ўа¬ја¬ҝа¬¶а¬ҫ а¬°а¬ҫа¬ңаӯҚа¬Ҝ

а¬Ёа¬ӯаҮа¬®аӯҚа¬¬а¬° 30, 1989

[а¬ёа¬¬аӯҚа¬Ҝа¬ёа¬ҫа¬ҡаҖ а¬®аҒа¬–а¬ҫа¬°аӯҚа¬ңаҖ а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ а¬ӯа¬ҝ. а¬°а¬ҫа¬®а¬ёаӯҚа¬¬а¬ҫа¬®аҖ, а¬¬а¬ҝа¬ҡа¬ҫа¬°а¬Әа¬Өа¬ҝа¬ҰаӯҚа¬¬а¬Ҝа¬ј ।]

а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬Өа¬ҫ а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬Ҝа¬ја¬®, 1940:а¬§а¬ҫа¬°а¬ҫ 30 а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ 16 - а¬¬а¬ҝа¬ҡа¬ҫа¬° а¬•а¬°а¬ҫа¬Ҝа¬ҫа¬Үа¬Ҙа¬ҝа¬¬а¬ҫ а¬Іа¬ҝа¬–а¬ҝа¬Ө а¬ёа¬ҫа¬•аӯҚа¬·аӯҚа¬Ҝ а¬Ұа¬іа¬ҝа¬іа¬•аҒ а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ј а¬ӘаӯҚа¬°а¬•а¬ҫа¬¶ а¬•а¬°а¬ҝ а¬Ёа¬ҫа¬№а¬ҝа¬Ғ - а¬®аӮа¬і а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ а¬…а¬Өа¬ҝа¬°а¬ҝа¬•аӯҚа¬Ө а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝа¬—аҒа¬Ўа¬ја¬ҝа¬• а¬ёа¬®аҒа¬Ұа¬ҫа¬Ҝа¬ј а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝ а¬—а¬ а¬ҝа¬Ө а¬•а¬°а¬ҝ а¬Ёа¬ҫа¬№а¬ҝа¬Ғ - а¬ёаҒа¬§ а¬°а¬ҫа¬¶а¬ҝа¬•аҒ а¬ёа¬ҫа¬®а¬ҝа¬і а¬•а¬°а¬ҝа¬¬а¬ҫ - а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ј а¬°а¬ҫа¬¶а¬ҝ а¬…а¬ёа¬®а¬ҫа¬ЁаҒа¬Әа¬ҫа¬ӨаҖ а¬ӯа¬ҫа¬¬аҮ а¬…а¬ӨаӯҚа¬Ҝа¬§а¬ҝа¬• - а¬Ҝа¬ҫа¬№а¬ҫа¬° а¬¬аҲа¬§а¬Өа¬ҫ а¬Ҷа¬Үа¬Ёа¬—а¬Ө а¬…а¬ёа¬Ұа¬ҫа¬ҡа¬°а¬Ја¬° а¬Әа¬°а¬ҝа¬Ја¬ҫа¬®а¬ёаӯҚа¬¬а¬°аӮа¬Ә а¬•а¬ҝ – а¬ҡа¬ҝа¬ӨаӯҚа¬Ө а¬ӘаӯҚа¬°аҸа¬ҫа¬— а¬Ё а¬•а¬°а¬ҝа¬¬а¬ҫ ।

а¬Ҷа¬¬аҮа¬Ұа¬Ёа¬•а¬ҫа¬°аҖ-а¬ а¬ҝа¬•а¬ҫа¬Ұа¬ҫа¬° а¬ҸаӯҚа¬ӘаӯҚа¬°а¬ҝа¬ІаӯҚ 5, 1977 а¬°аҮ а¬Ҹа¬•а¬®а¬ҫа¬ӨаӯҚа¬° а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬ҷаӯҚа¬• а¬ёа¬®аӯҚа¬®аҒа¬–а¬°аҮ а¬ӘаӯҚа¬°а¬Ұа¬ҫа¬Ё а¬№аӢа¬Үа¬Ёа¬Ҙа¬ҝа¬¬а¬ҫ 15а¬ҹа¬ҝ а¬•а¬ҫа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ёа¬®аӮа¬№а¬° а¬®аӮа¬ІаӯҚа¬Ҝ а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ғ а¬ҹ 3, 87, 796 а¬ҷаӯҚа¬•а¬ҫ а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬Ҹа¬Ҙа¬ҝа¬°аҮ а¬ёаҮ а¬Өа¬ҫа¬ҷаӯҚа¬• а¬…а¬ЁаҒа¬ёа¬ҫа¬°аҮ а¬ӘаӯҚа¬°а¬ӨаҚаӯҚа¬Ҝа¬• а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝа¬° а¬ёа¬®а¬ҫа¬§а¬ҫа¬Ё а¬№аҮ а¬¬а¬ҫа¬° а¬Өа¬ҫа¬°а¬ҝа¬–а¬ а¬ҫа¬°аҒ 18 а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¶а¬Ө а¬№а¬ҫа¬°а¬°аҮ 2, 95, 894 а¬ҹа¬ҷаӯҚа¬•а¬ҫа¬° а¬ёаҒа¬§ а¬ҜаӢа¬Ўа¬ја¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ, а¬Ҝа¬ҫа¬№а¬ҫ а¬®аӢа¬ҹ а¬ҹ 6, 83, 690 а¬ҷаӯҚа¬•а¬ҫ а¬…а¬ҹаҮ । а¬ёаҮ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝ а¬ҸаӯҚа¬ӘаӯҚа¬°а¬ҝа¬ІаӯҚ 6, 1977 а¬°аҒ а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ј а¬Өа¬ҫа¬°а¬ҝа¬– а¬Әа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ЁаӯҚа¬Ө а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ а¬Өа¬ҫ 'а¬Әа¬°аҮ а¬ҰаҮа¬Ҝа¬ј а¬ӘаӯҚа¬°а¬Ұа¬ҫа¬Ё а¬Әа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ЁаӯҚа¬Ө 18 а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¶а¬Ө а¬…а¬Өа¬ҝа¬°а¬ҝа¬•аӯҚа¬Ө а¬ёаҒа¬§ а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ғ а¬ӘаӯҚа¬°а¬ҫа¬°аӯҚа¬Ҙа¬Ёа¬ҫ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¬а¬ҫа¬ҰаҖ а¬°а¬ҫа¬ңаӯҚа¬Ҝ а¬Ҹа¬№а¬ҫа¬° а¬Іа¬ҝа¬–а¬ҝа¬Ө а¬¬а¬ҝа¬¬аға¬Өа¬ҝ а¬Ұа¬ҫа¬–а¬І а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬Іа¬ҫ а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬Өа¬ҫ а¬ӘаӯҚа¬°а¬•аӯҚа¬°а¬ҝа¬Ҝа¬ја¬ҫ а¬•а¬ҝа¬ӣа¬ҝ а¬ёа¬®а¬Ҝа¬ј а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ғ а¬ңа¬ҫа¬°а¬ҝ а¬°а¬№а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬Іа¬ҫ । а¬•а¬ҝа¬ЁаӯҚа¬ӨаҒ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬ҝ а¬Ҹа¬• а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ј а¬•а¬°а¬ҝа¬¬а¬ҫ а¬ӘаӮа¬°аӯҚа¬¬а¬°аҒ, а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬Өа¬ҫ а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬Ҝа¬ја¬®а¬° а¬§а¬ҫа¬°а¬ҫ 8(2) а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ 12 а¬…а¬§аҖа¬Ёа¬°аҮ а¬…а¬§а¬ҝа¬ЁаӯҚа¬ёаӯҚа¬Ҙ а¬¬а¬ҝа¬ҡа¬ҫа¬°а¬Әа¬Өа¬ҝа¬ҷаӯҚа¬• а¬ёа¬®аӯҚа¬®аҒа¬–а¬°аҮ а¬Ҹа¬• а¬Ұа¬°а¬–а¬ҫа¬ёаӯҚа¬Ө а¬Ұа¬ҫа¬–а¬І а¬•а¬°а¬ҫа¬Ҝа¬ҫа¬Үа¬Ҙа¬ҝа¬Іа¬ҫ, а¬Ҝа¬ҝа¬Ҹ а¬Өа¬ҫа¬ҷаӯҚа¬• а¬Ҷа¬ҰаҮа¬¶ а¬ҰаӯҚа¬¬а¬ҫа¬°а¬ҫ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬ҷаӯҚа¬•аҒ а¬№а¬ҹа¬ҫа¬Ү а¬…а¬ЁаӯҚа¬Ҝ а¬ңа¬ЈаҮ а¬¬аӯҚа¬Ҝа¬•аӯҚа¬Өа¬ҝа¬ҷаӯҚа¬•аҒ а¬Ҹа¬•а¬®а¬ҫа¬ӨаӯҚа¬° а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙ а¬ӯа¬ҫа¬¬а¬°аҮ а¬Ёа¬ҝа¬ҜаӯҚа¬•аӯҚа¬Ө а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬ЁаӮа¬Өа¬Ё а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙ а¬ӘаӯҚа¬°аҮа¬°а¬ҝа¬Ө а¬ӘаӯҚа¬°а¬ёа¬ҷаӯҚа¬—а¬°аҮ а¬ӘаӯҚа¬°а¬¬аҮа¬¶ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ, а¬ӘаӮа¬°аӯҚа¬¬ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬ҷаӯҚа¬•а¬ а¬ҫа¬°аҒ а¬ёа¬®а¬ёаӯҚа¬Ө а¬Ёа¬Ҙа¬ҝ а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ а¬¶аҒа¬Ја¬ҫа¬Ја¬ҝ а¬ңа¬ҫа¬°а¬ҝ а¬°а¬–а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬Ҷа¬¬аҮа¬Ұа¬Ёа¬•а¬ҫа¬°аҖ а¬ҹ 8, 27, 857а¬ҷаӯҚа¬•а¬ҫ а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ғ а¬Ҹа¬• а¬…а¬Өа¬ҝа¬°а¬ҝа¬•аӯҚа¬Ө а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ 14 а¬…а¬•аӯҚа¬ҹаӢа¬¬а¬°, 1973 а¬ а¬ҫа¬°аҒ а¬ӘаҲа¬ а¬Өа¬ҫа¬°а¬ҝа¬– а¬Әа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ЁаӯҚа¬Ө а¬ёаҮа¬№а¬ҝ а¬°а¬ҫа¬¶а¬ҝ а¬үа¬Әа¬°аҮ 18 а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¶а¬Ө а¬ёаҒа¬§ а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ғ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝ а¬…а¬ЁаҒа¬°аӢа¬§ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¬а¬ҫа¬ҰаҖ а¬°а¬ҫа¬ңаӯҚа¬Ҝ а¬…а¬Өа¬ҝа¬°а¬ҝа¬•аӯҚа¬Ө а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝа¬•аҒ а¬—аӯҚа¬°а¬№а¬Ј а¬•а¬°а¬ҝа¬¬а¬ҫа¬•аҒ а¬¬а¬ҝа¬°аӢа¬§ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬ӨаҮа¬¬аҮ а¬Ҝа¬ҫа¬№а¬ҫ а¬№аҮа¬ү, а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬ҝ а¬¶аҒа¬Ја¬ҫа¬Ја¬ҝ а¬ңа¬ҫа¬°а¬ҝ а¬°а¬–а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । 8 а¬Ёа¬ӯаҮа¬®аӯҚа¬¬а¬°, 1981 а¬°аҮ, а¬ҜаҮа¬үа¬Ғ а¬Ұа¬ҝа¬Ё а¬¶аҒа¬Ја¬ҫа¬Ја¬ҝ а¬¶аҮа¬· а¬№аӢа¬Үа¬Ҙа¬ҝа¬Іа¬ҫ, а¬Ҷа¬¬аҮа¬Ұа¬Ёа¬•а¬ҫа¬°аҖ-а¬ а¬ҝа¬•а¬ҫа¬Ұа¬ҫа¬° а¬Өа¬ҫа¬ҷаӯҚа¬•а¬° а¬ҰаҒа¬Үа¬ҹа¬ҝ а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝ а¬¬а¬ҝа¬¬аға¬Өа¬ҝа¬° а¬Ҹа¬• а¬Ҹа¬•а¬ӨаӯҚа¬°аҖа¬•аға¬Ө 'а¬ёа¬Ӯа¬•аӯҚа¬·а¬ҝа¬ӘаӯҚа¬Ө а¬ёа¬ҫа¬°а¬ҫа¬Ӯа¬¶' а¬Ұа¬ҫа¬–а¬І а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ а¬ҜаҮа¬үа¬Ға¬Ҙа¬ҝа¬°аҮ а¬®аӢа¬ҹ а¬Ұа¬ҫа¬¬а¬ҝ а¬ҹ 31, 44, 437 а¬ҷаӯҚа¬•а¬ҫ а¬Ұа¬°аӯҚа¬¶а¬ҫа¬Ҝа¬ҫа¬Үа¬Ҙа¬ҝа¬Іа¬ҫ а¬Ҹа¬¬а¬Ӯ 9 а¬Ёа¬ӯаҮа¬®аӯҚа¬¬а¬°, 1981 а¬°аҒ а¬ҰаҮа¬Ҝа¬ј а¬ӘаӯҚа¬°а¬Ұа¬ҫа¬Ё а¬Әа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ЁаӯҚа¬Ө а¬¬а¬ҫа¬°аӯҚа¬·а¬ҝа¬• 18 а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¶а¬Ө а¬ёаҒа¬§ а¬Әа¬ҫа¬Үа¬Ғ а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝ а¬ӘаӯҚа¬°а¬ҫа¬°аӯҚа¬Ҙа¬Ёа¬ҫ а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ ।

а¬®а¬§аӯҚа¬Ҝа¬ёаӯҚа¬Ҙа¬ҝ а¬Ўа¬ҝа¬ёаҮа¬®аӯҚа¬¬а¬° 7, 1981 а¬°аҮ 9 а¬ӘаӯҚа¬°а¬Өа¬ҝа¬¶а¬Ө а¬№а¬ҫа¬°а¬°аҮ а¬ёаҒа¬§ а¬ёа¬®аҮа¬Ө а¬®аӢа¬ҹа¬ҫа¬®аӢа¬ҹа¬ҝ а¬ҹ 25, 00, 156 а¬ҷаӯҚа¬•а¬ҫа¬° а¬Ҹа¬•а¬•а¬ҫа¬іаҖа¬Ё а¬Әа¬ҫа¬үа¬Ја¬ҫа¬•аҒ а¬…а¬ЁаҒа¬®а¬Өа¬ҝ а¬ҰаҮа¬Ү, а¬Ҝа¬ҫа¬№а¬ҫ а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ј а¬Өа¬ҫа¬°а¬ҝа¬–а¬ а¬ҫа¬°аҒ 30 а¬Ұа¬ҝа¬Ё а¬¶аҮа¬· а¬№аҮа¬¬а¬ҫ а¬Әа¬°аҮ, а¬ҰаҮа¬Ҝа¬ј а¬ӘаӯҚа¬°а¬Ұа¬ҫа¬Ё а¬•а¬ҝа¬®аӯҚа¬¬а¬ҫ а¬¬а¬ҝа¬ҡа¬ҫа¬°а¬ҫа¬ҰаҮа¬¶ а¬Өа¬ҫа¬°а¬ҝа¬– а¬Әа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ЁаӯҚа¬Ө, а¬Ҝа¬ҫа¬№а¬ҫ а¬Ҷа¬— а¬Әа¬Ўа¬ја¬ҝа¬¬, а¬Ҹа¬• а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ј а¬•а¬°а¬ҝа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ । а¬Ҹа¬№а¬ҝ а¬…а¬§а¬ҝа¬Ёа¬ҝа¬°аӯҚа¬Ја¬ҝа¬Ҝа¬ја¬•аҒ а¬ЁаӯҚа¬Ҝа¬ҫа¬Ҝа¬ја¬ҫа¬іа¬Ҝа¬ја¬° а¬Ҹа¬• а¬¬а¬ҝа¬ҡа¬ҫа¬°а¬ҫа¬ҰаҮа¬¶ а¬•а¬°а¬ҫа¬Ҝа¬ҫа¬Үа¬Ҙа¬ҝа¬Іа¬ҫ । а¬ӨаҮа¬¬аҮ а¬ёаҮ а¬Ҝа¬ҫа¬№а¬ҫ а¬№аҮа¬ү, а¬ЁаӯҚа¬Ҝа¬ҫа¬Ҝа¬ја¬ҫа¬іа¬Ҝа¬ј а¬¬а¬ҝа¬ҡа¬ҫа¬°а¬ҫа¬ҰаҮа¬¶ а¬№аҮа¬¬а¬ҫ а¬Ұа¬ҝа¬Ёа¬ а¬ҫа¬°аҒ а¬Ҷа¬Ұа¬ҫа¬Ҝа¬ј а¬Өа¬ҫа¬°а¬ҝа¬– а¬Әа¬°аӯҚа¬ҜаӯҚа¬Ҝа¬ЁаӯҚа¬Ө а¬ёаҒа¬§а¬•аҒ а¬…а¬ЁаҒа¬®а¬Өа¬ҝ а¬ҰаҮа¬Үа¬Ёа¬Ҙа¬ҝа¬ІаҮ ।

ପ୍ରତିବାଦୀ-ରାଜ୍ୟର ଆବେଦନ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଚିତ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିବା ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆଇନଗତ ଅସଦାଚରଣ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟଟି ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ 1983 ର ଓଡ଼ିଶା ଅଧିନିୟମ 3 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଥିବାରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 41 A ଅଧୀନରେ ଗଠିତ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ମାମଲାଟିକୁ ଫେରାଇ ଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

କହିଲେ: 1.1 ଯଦିଓ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ସେ କ'ଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦଲିଲରୁ ସେ କ'ଣ ଅନୁମାନ କରିଛନ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି, ସେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦଲିଲକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ, ତା'ପରେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତୁ କି ବିଚାର ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତୁ ।

1.2 ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ, ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ *ସ୍ପଷ୍ଟତଃ* ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥିଲେ ଯେ ସେ ମୂଳ ଦାବି ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକୁ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ବିଚାର କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ବିବୃତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଭିନ୍ନ ତାରିଖରେ ଶୁଣାଣି ବିଷୟରେ ଆଦେଶ-ଫର୍ଦ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ତର୍କ ହିଁ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ   ଦର୍ଶାଯାଇଛି ।

2.1 ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ରାଜିନାମା ଅନୁସରଣରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ ହୋଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ତଥା ଅନ୍ତିମ ବିଚାରକ ରୂପେ ସଂସ୍ଥାପିତ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ତଥା ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପକ୍ଷମାନେ ନିୟମତଃ ବାଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି । ଏପରିକି ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କୌଣସି କାରଣ ଦର୍ଶାନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଥିବା ବିଷୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ସେ ଆଇନରେ କିମ୍ବା ତଥ୍ୟରେ ଏକ ତ୍ରୁଟି କରନ୍ତି ଏବଂ ଏପରି ଏକ ତ୍ରୁଟି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହା ଉପରେ ଚଢ଼ାଉ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 ଏବଂ 30 ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସୀମିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ହିଁ ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ, ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ସତର୍କତାର ସହ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ପରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

2.2 ସେ'ପରି, ଯଦି ଦିଆଯାଇଥିବା ମୂଳ ଦାବି ତଥା ପରିସ୍ଥିତିର ସାମଗ୍ରିକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣ ଅସମାନୁପାତିକ ଭାବରେ ଅଧିକ ଅଟେ, ତେବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏ'ପରି ଏକ ମାମଲା ଅଟେ ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିଥିବାରୁ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆଇନଗତ ଅସଦାଚରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ ।

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଦଣ୍ଡାସୀ ସାହୁ, [1988] 4 ଏସ ସି ସି 12, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ, ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ମୂଳ ଦାବିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିବା ମୂଲ୍ୟ ଟ 3, 87, 796 ଙ୍କା ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଦାବିର ପରିମାଣ ଥିଲା

ଟ 8, 27, 857 ଙ୍କା । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରଦାନ କରା ଯାଇନଥିବା କାର୍ଯ୍ୟର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା ଟ 12, 15, 653 ଙ୍କା । ଏହି ଦାବି ବାବଦରେ, ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଟ 25, 00,156 ଙ୍କା ପରିମାଣର ଏକ ବଡ଼ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସୁଧ ପୈଠ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସୁଧ ସମେତ ତାଙ୍କର ଦାବି ରାଶି ମୋଟ ଟ 31, 44, 437ଙ୍କା ଥିଲା ।

2.3 ଯେଉଁଠାରେ 19 ଅଗଷ୍ଟ, 1981 ରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ସୁଧ ଅଧିନିୟମ, 1978 ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଦାବି ଦାଖଲ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିବାଦ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, ସେହି ଅବଧି ପାଇଁ ସୁଧ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟଟି ଏକ ମୋଟାମୋଟି ଏକକାଳୀନ ରାଶି ମଞ୍ଜୁର କରିଥାଏ, ତାହା ମଧ୍ୟ ସୁଧକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥିବାର ବିବେଚନା କରାଯିବ, ଯଦି ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସୁଧ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ସୁଧକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥିବା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ସେହି ଅଂଶଟି ଅବୈଧ ହେବ ।

ଏବେର ମାମଲାରେ, ଯଦି ସୁଧ ଅଂଶକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଏହା ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଅଧିକ ପରିଣାମର ରାଶି ଅସମାନୁପାତୀ ଭାବରେ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଟ 25,00,156 ଙ୍କାର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି ।

2.4 ଯେହେତୁ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କେବଳ ସୁଧ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରୁଥିବାରୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିବା କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି, ତେଣୁ ସୁଧ ମଞ୍ଜୁରୀ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ କେବଳ ଅବୈଧ ଅଂଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ ।

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ନିରଞ୍ଜନ ସ୍ୱାଇଁ, **[1989] 4 ଏସ ସି ସି 269, ପ୍ରଭେଦନୀୟ ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 4800/1989 ।

ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 453/1982 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ତା 20.3.1987 ରିଖ ରାୟ ତଥା ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଅନୀଲ ବି. ଦିୱାନ ଏବଂ ବିନୋ ଭଗତ ।

ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଜି. ଏଲ୍. ସାଙ୍ଘୀ ଏବଂ ଏ. କେ. ପଣ୍ଡା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ,

ଭି. ରାମସ୍ୱାମୀ, ବିଚାରପତି ।   ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରସାଦ ବ୍ଲକର ଲଙ୍କାଗଡ଼ କ୍ଷୁଦ୍ର ଜଳସେଚନ ପ୍ରକଳ୍ପ (ବାଲାନ୍ସ ୱାର୍କ) କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହାର ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦ ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀ-ଠିକାଦାର ରାଜିନାମାର ଧାରା 23 ଏବଂ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 କୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ମୁଖ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରୀ, ଗ୍ରାମୀଣ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ସଂଗଠନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ଓଡ଼ିଶାକୁ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମନୋନୀତ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ନାମାଙ୍କନ ପାଇଁ ଏହି

ଅନୁରୋଧ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀ, ଏମ୍. ଆଇ. ମଣ୍ଡଳ, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ଗଞ୍ଜାମଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ 16.6.1975 ରେ ତାଙ୍କୁ ଟ 2,81,745 ଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକାର କରି ଏକ ଦାବି କରିଥିଲେ । ସେ ଦାବି ପୁସ୍ତକ ପାଇବା ତାରିଖଠାରୁ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 18 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ସୁଧ ଦାବି କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ 6.12.1971 ରେ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ଥିଲା ଏବଂ 18 ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ 5.6.1973 ରେ କିମ୍ବା ତା'ପୂର୍ବରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଥିଲା ଏବଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା ଟ 9, 98, 970 ଙ୍କା ଥିଲା । ଜଣୈକ ଶ୍ରୀ ଡି. ସି. ପଣ୍ଡା, ଅଧୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରୀ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଞ୍ଚଳ, ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଏବଂ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ମଧ୍ୟସ୍ଥି ପ୍ରେରିତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିଯୁକ୍ତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦାବି ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ 5.4.1977 ରେ ଏକ ଦାବି ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ଦାବି ବିବୃତିରେ ସେ ଦାବିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ବିଷୟର ଏକ ବିସ୍ତୃତ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ 15 ଟି ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ବିଷୟର ମୂଲ୍ୟ ଟ 3, 87, 796 ଙ୍କା ଥିଲା । ଏଥିରେ ସେ ଉକ୍ତ ତାରିଖରୁ 18 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ସୁଧ ଯୋଡ଼ିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କ ମତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦାବିର ସମାଧାନ ହେବା ଉଚିତ ଥିଲା, ଯାହା ସୁଧ ବାବଦରେ ମୋଟ ଟ 2, 95, 894 ଙ୍କାର ଦାବି ଥିଲା । ଏହିପରି ସେ ଟ 6,83,690 ଙ୍କାର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଟ 3,87,796 ଙ୍କା ଉପରେ 6.4.1977 ରୁ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ତା'ପରେ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 18 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ମଧ ଅତିରିକ୍ତ ସୁଧ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ବିବୃତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଦାବିରୁ କିଛି ଦାବି ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିଛି ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ଯେତେବେଳେ କି କିଛି ନୂତନ ଦାବି ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦାବି କରିବାର ଅନ୍ୟ କିଛି ବିଷୟ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଏକ ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲା ଏବଂ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ପ୍ରକ୍ରିୟା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଜାରି ରହିଥିଲା କିନ୍ତୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8(2) ଏବଂ 12 ଅଧୀନରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଦରଖାସ୍ତ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି ତା 17.12.1979 ରିଖର ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ହଟାଇ ପାରାଦ୍ୱୀପ ବନ୍ଦରର ମୁଖ୍ୟ ନିର୍ମାଣ ଯନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଜେ. ପତିଙ୍କୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ତେବେ ଶ୍ରୀ ଜେ. ପତି ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରିବାରେ ଅସମର୍ଥତା ପ୍ରକାଶ କରିଥିବାରୁ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ତା 16.4.1980 ରିଖର ଆଉ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀ ଜେ. ପତିଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ବଲପୁରର ଅଧୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବନବାସୀ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଏହି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରେରିତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ, ପୂର୍ବ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନଥିପତ୍ର ପାଇଥିଲେ ଏବଂ 9 ଜୁନ୍ ଏବଂ 9 ଜୁଲାଇ, 1980 ରେ ଶୁଣାଣି ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ପୂର୍ବ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ନିକଟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ବିବୃତିରେ "ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ" ତାଙ୍କର କେତେକ ଦାବି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନାହାନ୍ତି, ସେ ଟ 8,27,857 ଙ୍କା ପାଇଁ ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛନ୍ତି ଯେ ମୂଳ ଦାବି ବିବୃତିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଦାବି ସମେତ 14.10.1973 ରୁ ପୈଠ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟ 8,27,857 ଙ୍କା ଉପରେ ବାର୍ଷିକ 18 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ସହିତ ଟ 8,27,857 ଙ୍କା ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉ । ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ କେବଳ କରାଯାଇଥିବା ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରିନଥିଲା ବରଂ ଅଗଷ୍ଟ 13,1981 ରେ ସେମାନଙ୍କର ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଦାବିର ଆପ୍ୟାୟନ ଉପରେ ମଧ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲା । ତେବେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ଗ୍ରହଣ

କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ବିବାଦର ଶୁଣାଣି ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ଏହି ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି 11ଟି ବିଷୟକୁ ନେଇ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଟିପ୍ପଣୀ କାଗଜପତ୍ରରେ ଦେଖାଯାଇଥିବା 1 ରୁ 6 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ଉପରେ ଯୁକ୍ତି ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ତାରିଖରେ ଶୁଣାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶୁଣାଣି 8.11 1981 କୁ ମୁଲତବୀ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଦିନ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ଦଫା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯୁକ୍ତି ଶୁଣାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶୁଣାଣି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେହିଦିନ ଆବେଦନକାରୀ-ଠିକାଦାର ତାଙ୍କ ଦୁଇଟି ଦାବି ବିବୃତ୍ତିର ଏକ ଏକତ୍ରୀକୃତ 'ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାରାଂଶ' ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସାରାଂଶଟି ଟ 31,44,437 ଙ୍କାର ମୋଟ ଦାବି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ଏଥିରେ ଆହୁରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ 9.11.1981 ରୁ ପୈଠ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉକ୍ତ ରାଶି ଉପରେ ବାର୍ଷିକ 18 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ସହିତ ଟ 31,44,437 ଙ୍କାର ମୋଟ ପରିମାଣକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ । ମଧ୍ୟସ୍ଥି 7.12.1981 ରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ତାରିଖ ଠାରୁ 30 ଦିନର ଅବଧି ଶେଷ ହେବାପରେ, ପୈଠ କିମ୍ବା ଡିକ୍ରି ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯାହା ଆଗ ହେବ, 9 ପ୍ରତିଶତ ସୁଧ ହାର ସହ ଏକକାଳୀନ ଟ 25,00,156 ଙ୍କାର ଏକ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେଇଥିଲେ । ଡିକ୍ରି ଦେବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସରକାର ବିଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବାତିଲ କରିବାକୁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାଜ୍ୟର ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ବିଚାରାଦେଶ କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ ଯାହା ହେଉ, ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତି ବିଚାରାଦେଶ ଜାରି ହେବା ଦିନଠାରୁ ଆଦାୟ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଧକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିନଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ହୋଇଛି ଯାହା ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆଇନଗତ ଅସଦାଚରଣ ଅଟେ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବାତିଲ କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ଅଧିନିୟମ 3/1983 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 41-A ଅଧୀନରେ ଗଠିତ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଏହି ମାମଲା ପଠାଯାଇଥିଲା । ଠିକାଦାର-ଦାବିଦାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ରାୟ ବିରୋଧରେ ଏହି ଆବେଦନ କରିଛନ୍ତି ।

ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ଯାହା ଦେଖାଯାଉଛି, ଯଦିଓ ଏହା ପୂର୍ବ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନଥିପତ୍ର ପାଇଥିବା ବିଷୟରେ ସୂଚିତ କରୁଛି, 6.4.1977 ରେ କରାଯାଇଥିବା ମୂଳ ଦାବି ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି କିମ୍ବା ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ବିଷୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ଆଦେଶ ପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯେ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦାବି ତଥା ପ୍ରତି-ବିବୃତିରେ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପୂର୍ବ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାହା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା ତା'ଛଡ଼ା ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ କିଛି ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ନଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିସାକ୍ଷ୍ୟର ଉଲ୍ଲେଖ ଭୁଲ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି କାରଣ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ଯେ ପୂର୍ବ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ଅଭିସାକ୍ଷ୍ୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇନାହିଁ କିମ୍ବା ପୂର୍ବ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ନଥି ନାହିଁ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ବି ନୂଆ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ । ଯଦିଓ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି ଯେ ସେ କ'ଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଲିଖିତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦଲିଲରୁ ସେ କ'ଣ ଆନୁମାନିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବାହାର କରିଛନ୍ତି, ସେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦଲିଲ ଉପରେ ସେ ବିବେଚନା କରିଥିଲେ, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତୁ କି ନ କରନ୍ତୁ ବିଚାରରୁ ସେଗୁଡିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତୁ । ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସେ ମୂଳ ଦାବି ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକୁ

ଦେଖିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ବିବେଚନା କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ବିବୃତି ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ବିଭିନ୍ନ ତାରିଖରେ ଶୁଣାଣି ବିଷୟରେ ଆଦେଶ ଫର୍ଦ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ତର୍କ ହିଁ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ ହେଉଛି ଯେ ମୂଳ ଦାବି ସହିତ ଅତିରିକ୍ତ ଦାବିର ପରିମାଣ ମୋଟ ଟ 31 ,44,437 ଙ୍କା ହେଉନାହିଁ । ନଥିରୁ ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଦାବିଦାରଙ୍କୁ ଏକ ଏକତ୍ରୀକୃତ ଦାବି ସାରାଂଶ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯାହା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 8.11.1981ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଉଭୟ ଦାବିକୁ ଏକତ୍ର କରିବା ସମୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କିଛି ଅସଙ୍ଗତି ରହିଛି । ଉଭୟ ଦାବିର ସର୍ବମୋଟ ସହିତ ଅନ୍ୟ କିଛି ପରିମାଣର ରାଶି, ଯେପରିକି ଅତିରିକ୍ତ ସୁଧ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କିଛି ଯୋଗ ହୋଇଥାଇପାରେ, ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ କରିନଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ତା'ପରେ ପୁନର୍ବାର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "କ୍ଷତି, କ୍ଷତିପୂରଣ ଏବଂ ସୁଧ" ସମେତ ଦାବିଦାର-ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ରାଶିର ମୋଟ ପରିମାଣ ହେଉଛି ଟ 31,44,437 ଙ୍କା । ଏପରିକି ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା 'ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାରାଂଶ' ମଧ୍ୟ "କ୍ଷତି" କିମ୍ବା "କ୍ଷତିପୂରଣ" ର କୌଣସି ଦାବି ଦର୍ଶାଏ ନାହିଁ । ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟରୁ ଯାହା ଜଣାପଡ଼େ, ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଦାବି କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ 2, 81.745 ପରିମାଣର ରାଶି ପାଇଁ ଦାବି କରିଥିଲେ । ଏହା ଏକ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ଦାବି । କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଖାଯାଇଥିବା ଦାବି ପୁସ୍ତକରେ ଏହି ଦାବିଟି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ ଏହି ଦାବି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବକେୟାକୁ ପରିସରଭୁକ୍ତ କରିନଥିଲା । ଆମ୍ଭେ ସୂଚାଇ ପାରିବା ଯେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ନିଯୁକ୍ତି ଦାବି କରୁଥିବା ଚିଠିରେ, ସେ କହିଥିଲେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ସମୟରେ ସେ ବିଭାଗର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁଯାୟୀ ଅନେକ ଅତିରିକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ରାଜିନାମାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନଥିବା ଭାରୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ବହନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେ ସେ "16.6.1965 ରେ ଦାବି ପୁସ୍ତକରେ ମୋର ଅଧିକାଂଶ ଦାବି ଦାଖଲ କରିଥିଲି କିନ୍ତୁ ଏଗୁଡ଼ିକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇ ନାହିଁ"। ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ଚିଠିରେ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ 14.9.1973 ରେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସମାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯଦିଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ଥିବା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପାଉଣା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ମୂଳତଃ ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିବା 6,83,690 ଟଙ୍କା ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରୁ ଟ 3, 87,796 ଙ୍କା ପୈଠ ହୋଇନଥିବା କାର୍ଯ୍ୟର ମୂଲ୍ୟକୁ ଉପସ୍ଥାପନା କରୁଥିଲା ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ସୁଧକୁ ଦର୍ଶାଉଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟର ମୋଟ ସମ୍ମତ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା 9,98,970 ଟଙ୍କା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନରେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ଶପଥପତ୍ରରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ 20.11.1976 ସୁଦ୍ଧା ଆବେଦନକାରୀ-ଠିକାଦାରଙ୍କୁ ମୋଟ ଟ 23,11,887 ଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ମୂଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ବାବଦରେ ଥିଲା । ଏହି ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ସତ୍ୟପାଠରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରତି ଜବାବ ଶପଥପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଟ 23,11,887 ଙ୍କାର ଦେୟ ପୈଠ କରାଯିବାର ସତ୍ୟତା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି । ଅତିରିକ୍ତ ଦାବିଟି 10.7.1980 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ପରିମାଣ 6,83,690 ଟଙ୍କା ବ୍ୟତୀତ ସର୍ବୋପରି 8,27,857 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଯାହା ସେ ମୂଳତଃ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାବି କରିଥିଲେ । ତା'ପରେ ପୁଣି 8.11.1981 ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା 'ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାରାଂଶ' ଦାବି ପରିମାଣ ଟ

31,44,437ଙ୍କାର ଏକ ଅଙ୍କ ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ଆମ୍ଭେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ ଯେ 5.4.1976 ରେ କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ଦାବି ଏବଂ 10.7.1980 ରେ କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଦାବି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଟ 31,44,437ଙ୍କାର ରାଶି ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ, ଆଉ କିଛି ଦାବି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଉପରଲିଖିତ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କ୍ଷତି ସହିଛି ।

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଦଣ୍ଡାସୀ ସାହୁ, [1988] 4 ଏସ ସି ସି 12 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁଥିରେ ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ (ସବ୍ୟସାଚୀ ମୁଖାର୍ଜୀ, ଜେ.) ଏକ ପକ୍ଷ ଥିଲେ, ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ରାଶି ବହୁତ ଅଧିକ କିମ୍ବା ଏକ ବଡ଼ ରାଶିର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଛି, ଏହା ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରେ ନାହିଁ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହାକୁ ସ୍ୱଭାବତଃ ମନ୍ଦ କରିବାକୁ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ପରିମାଣ ଏତେ ଅସମାନୁପାତୀ ଭାବରେ ଅଧିକ ଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ଜଣଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମ୍ଭେ ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ନେଇ ଚିନ୍ତିତ ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କୁ କୌଣସି କାରଣ ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଏବଂ ଯେ ଯଦିଓ ସେ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଥିବା ବିଷୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାବେଳେ ଆଇନରେ କିମ୍ବା ତଥ୍ୟରେ ଏକ ଭୁଲ କରନ୍ତି, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି ଭୁଲ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ସ୍ୱତଃ ଦେଖାଯାଇ ନଥାଏ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ରାଜିନାମାର ଅନୁସରଣରେ ପ୍ରେରିତ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ଏକମାତ୍ର ତଥା ଅନ୍ତିମ ବିଚାରକ ଭାବରେ ସଂସ୍ଥାପିତ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମତଃ ବାଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 ଏବଂ 30 ଅଧୀନରେ କେବଳ ସୀମିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପାରିବ । ଏଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ଆମକୁ ସତର୍କତାର ସହ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ପରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରିକି ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷମତା ଉପରେ ଏହି ସମସ୍ତ ସୀମାବଦ୍ଧତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧତା କାରଣରୁ, ଆମକୁ ଏହା ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ମୂଳ ଦାବିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯଦି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାଶି ଅସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଭାବେ ଅଧିକ ଥିଲା ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିର ସାମଗ୍ରିକତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏପରି ଏକ ମାମଲା ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିଥିବାରୁ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆଇନଗତ ଅସଦାଚରଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ଏହା ଦେଖାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ମୂଳ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା, ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ଟ 3,87,796 ଙ୍କା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା । ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଦାବିର ପରିମାଣ ଥିଲା ଟ,8,27,857 ଙ୍କା । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିବା କାର୍ଯ୍ୟର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା ଟ12, 15, 653 ଙ୍କା । ଏହି ଦାବି ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଟ 25,00,156 ଙ୍କାର ଏକ ବଡ଼ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସୁଧ ପୈଠ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସୁଧ ସମେତ ତାଙ୍କର ଦାବି ପରିମାଣ ଥିଲା ଟ 31,44,437 ଙ୍କା । *ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ରଞ୍ଜନ ସ୍ୱାଇଁ,* [1989] 4 ଏସ ସି ସି 269 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିକଟରେ ଦେଇଥିବା ଏକ ରାୟରେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସୁଧ ଅଧିନିୟମ, 1978 (ଯାହା 19 ଅଗଷ୍ଟ, 1981ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା) ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ବିଷୟରେ ଏକ ଉଲ୍ଲେଖ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଦାବି ଦାଖଲ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା ସେହି ଅବଧି ପାଇଁ ସୁଧ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କର କ୍ଷମତା ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏକକାଳୀନ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ସେଥିରେ ସୁଧ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଯଦି ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ

ସମ୍ମୁଖରେ ସୁଧ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ସୁଧକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥିବା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ସେହି ଅଂଶଟି ଅବୈଧ ହୋଇଥିଲା । ଯଦି ଆମ୍ଭେ ସୁଧ ଅଂଶକୁ ବାଦ ଦେବୁ, ତେବେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଟ 25,00,156 ଙ୍କାର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଭାବରେ ଅଧିକ ପରିମାଣ ଦେବାର ମନ୍ଦ ଆଚରଣରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଉଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷର ଶ୍ରୀମାନ ଓକିଲ, ତେବେ ଯାହା ହେଉ, ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସୁଧ ମଞ୍ଜୁର ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଥିବା ଅବୈଧ ଅଂଶକୁ ବାତିଲ କରା ଯାଇପାରିବ ଏବଂ *ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବନାମ ନିରଞ୍ଜନ ସ୍ୱାଇଁ,* (ପୂର୍ବୋକ୍ତ) ରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସୂତ୍ରକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ସମ୍ପାଦିତ କାର୍ଯ୍ୟର ମୂଲ୍ୟ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ଯାବତ୍ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ । ଯେଉଁ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିମାନେ (1) ସୁଧକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅବୈଧ ବୋଲି ରାୟ ଦେବା ପରେ ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଅବୈଧ ଅଂଶକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା କରି କହିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଦତ୍ତ ମୋଟ ରାଶି ହେଉଛି ମୂଳଧନ ଏବଂ ସୁଧର ସମାହାର । ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ସୁଧ ହାର ତଥା ଅବଧି ପାଇଁ ସୁଧ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା, ସେହି ଅବଧି ପାଇଁ ମୂଳଧନ ସହଜରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇପାରିବ, ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ରାଶି ମଧ୍ୟରୁ ମୂଳଧନ ଏବଂ ସୁଧକୁ ଭାଗ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମୂଳଧନ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପୋଷଣୀୟ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ମାମଲାରେ ଆମ୍ଭେ ଏହି ନୀତିକୁ ଲାଗୁ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ କାରଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି-ବିବୃତ୍ତିରେ ରାଜ୍ୟ ଦାବି କରିବାର ପ୍ରମୁଖ ଅଂଶକୁ ବିବାଦ କରିଥିଲା ଏବଂ ଆମ୍ଭେ ବିଚାର କରିଅଛୁ ଯେ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କେବଳ ଏହା ସୁଧ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା କାରଣରୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଚିତ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ ନ କରିବା କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତି ସହିଛି ।

ଆମ୍ଭର ଏହା ମଧ୍ୟ ମତ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଭିମୁଖ୍ୟରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅଧୀନରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲା ନୁହେଁ । ତଦନୁସାରେ ଆମ୍ଭେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ ।

ପି. ଏସ୍. ଏସ୍

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା : ଶ୍ରୀମତୀ ଜୟା ମୁଖାର୍ଜୀ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ